

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. május 5.
(csütörtök)**

Horváth Géza

ISTEN GYERMEKEINEK ÖRÖME

Énekek: 463; 373

Alapige: Róm 8,9-17; 26a

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálaadással jöttünk a Te templomodba, és állunk meg a Te színed előtt lélekben. Köszönjük, Urunk, hogy megalázzhatjuk magunkat jelenlétben, szentségedben, mert a mi szentségünk a Te közelségedből fakad.

Köszönjük, hogy megígérted, Lelked által élsz bennünk, és köszönjük a Szentlélek ajándékát, Isten élő Lelkét, amelyik megszentel, győzedelmet ad, segít a hitharcban, amit naponta kell harcolnunk. Köszönjük, hogyha elfáradunk ebben a harcban, akkor a Lélek megelevenít, újjátesz, felfrissít bennünket, és ahogy az Igében olvassuk: „*segítségére van a mi erőtlenségünknek*”.

Kérünk, Édesatyánk, hogy most, amikor színed előtt leborulunk, ajándékozz meg bennünket az Ige üzenetével! Hadd köszönjük meg az Ige erejét, hatalmát, szentségét, igazságát! Mindig van belőle mit tanulnunk, köszönjük Neked, hogy Te kész vagy általa tanítani bennünket. Kérünk Téged, Urunk, hogy taníts bennünket az élet útjára!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek! Már a 8. fejezetnél járunk a Római levél olvasásában, és kicsit sajnálom ilyenkor, hogy nem szenteltünk több figyelmet ennek a levélnek,

de a most olvasott ószövetségi könyv (2Sámuel) is olyan hasznos és tanulságos, hogy az utóbbi időben inkább onnan szólt több igehirdetés. De ahhoz, hogy a mai ígét megértsük, nagyjából nézzük meg, miről is szól ez a levél, legalábbis az eddigi fejezetek, hiszen egy igehirdető úgy mondta: Isten ígéjének az üzenetei olyanok, mint a kukoricalevelek. A kukoricalevélnak van olyan sajátossága, mintha egymásból nőnének ki, egyik a másikból. Egy igehirdető azt mondta, hogy azért fontos, hogy sorban lássuk a bibliai ígéket, mert ezek mindig összefüggésben vannak egymással. Tehát ahhoz, hogy eljussunk a 8. részig, majd meg fogjuk nézni az előző részeket is röviden. Kálvin azt írja a Római levél magyarázatának előszavában – amelyet nagyon ajánlok azoknak, akik meg tudják szerezni ezt a magyarázatot –, hogy „aki ennek a levélnek igaz megértésére eljutott, az előtt már az Írás legrejtettebb kincsei felé is nyitva van az ajtó”.

Mivel kezdődik a Római levél? Így fogalmaznám meg: természetesen a levél sajátosságai után az 1. fejezetben az evangélium magasztalásával foglalkozik Pál. Azért, mert a Római levélnek majd a központi üzenete az lesz, hogy az ember Isten előtti helyzete hogyan rendeződhet, hogyan rendeződjön ez a viszonya, jogállása. Ezért az 1. fejezetben már az evangéliumra teszi a hangsúlyt Pál apostol egészen egyszerűen, világosan. Úgy, hogy szeretne hozzájuk is elmenni, Rómában is szeretné hirdetni az evangéliumot, „mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére”. Tehát, hogy eljusson Rómába az evangélium! Miért? Azért, mert onnan ismerhető meg Istennek a Krisztusban felénk nyújtott könyörülete és irgalma. Ezáltal üdvözülünk, ha hisszük az evangélium üzenetét. Éppen ezért, Pál mindig erre tette a hangsúlyt, hogy ezt kell hirdetni, mert nem az igehirdető személyében, hanem az evangélium erejében van a garancia. Éppen ezért kell, hogy megszólaljon az az evangélium, amely Istennek beszéde, amely élő és ható, és amely Isten ereje!

A római levél tehát így foglalkozik az ember Isten előtti helyzetével, és miután beszél az evangéliumról, feltárja azt a lesújtó képet, ami az ember lelki helyzetét mutatja meg. De milyen jó, hogy nem ezzel kezd, hanem az evangéliummal! A Biblia nem azt akarja elénk tárni, hogy milyen a bűnös ember, hanem azt, hogy milyen a kegyelmes Isten. Mielőtt elborzadnánk, hogy milyen nyomorultak vagyunk a bűn miatt, azelőtt Isten már biztatást ad; nem biztos, hogy minden veszve van. Azért, mert ő a kegyelmével és irgalmával közelít hozzánk.

Ézsaiás szinte úgy kezdi a könyvét, hogy minden fej beteg, minden test erőtlén. Olyan a test minden négyzetcentimétere, mint a kelevény, amelyet nem gyógyítottak, olajjal nem kenték, amelyet ki nem nyomtak, tehát, az ember lelki helyzete Isten előtt rettenetes.

A római levél 2. és 3. fejezete ezt tárja elénk: „Nincs különbség, mindnyájan vétkeztek, híjával vannak Isten dicsőségének.” Tulajdonképpen a bűnbe esett ember a bűneset után nem tud nem vétkezni. Vagyis csak vétkezni tud. Pál is felsóhajt: „Nincs semmi jó bennem!” Nem maradt az emberben a bűneset után semmi olyan, ami az Isten előtt megállna vagy előtte valamit jelente. Azt mondja a római levél, hogy „Isten kegyelméből viszont kiáradt a kegyelem. Egy ember

esete folytán mindannyiúnkra elhatott a kárhozat, egynek engedelmissége által sokan igazakká lesznek.”

Nem tanítja a Biblia, hogy mindenki igaz lesz, mindenki bűnbocsánatot fog kapni, de azt tanítja, hogy aki hisz a Fiúban, aki hisz Jézus Krisztusban, annak a hit drága kincse örök és fő java lesz. Hit által igazulunk meg – folytatja az apostol –, ingyen, Istennek kegyelméből. Ez olyan fontos tétele a római levélnek, testvérek, hogy aki a hit általi megigazulást nem érti, az nem fogja meg tudni, hogyan mehet ennek a csodálatos levélnek a mélyére, és hogyan bányászhathatja ki annak titkait.

„Hit által lett igazzá Ábrahám” – mondja, hogy példát is hozzon fel. Nézzétek meg Ábrahámot, hit által lett igazzá, még nem volt körülmetélve! Nem cselekedetek szerint, mert a cselekedetek a hívő életnek nem okai, hanem következményei, és ezek a következmények látszódnak majd a megigazult hívők életében – mondja az 5. fejezet.

A 6. fejezet foglalkozik azzal, hogy ezért tehát „így tekintsétek magatokat, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által!” A 6. fejezetben olvasható az a csodálatos ige, hogy „akik megkereszteltettünk, a Krisztus halálába kereszteltettünk bele.” A Krisztus halálába merítettünk be, ha szó szerint akarjuk fordítani. A Krisztus halála lett a mi halálunk, és az élete lett a mi életünk.

A 7. fejezetben eljut oda az apostol, hogy „a bűn nem uralkodik többé rajtatok”. Nem azt írja, hogy most már a bűntől mentesek lesztek, a bűntől szabadok lesztek, hanem azt mondja, hogy „a bűn már nem uralkodik rajtatok, mert meghaltatok a törvénynek, felszabadultatok és éltek a Krisztusnak.” Ezt azoknak írja, akik a törvényből vagy a cselekedetek által keresték a megigazulást. Ha a kettőt összekötjük, az még jobb, hogy a törvény cselekedetei által keresték a megigazulást. Nem csak úgy a cselekedetek által, hanem a törvény cselekedetei által.

Ez minden korban igaz lenne, kedves testvérek, hogy a törvény hasznos lenne és jó lenne, de csak akkor, ha az embert meg lehetne jobbítani, javítani. Akkor a törvény nagyon jó lenne, nagyon jó dolgokat mond a törvény!

Ez könnyen áthatotta az elmúlt századokban a pedagógiát, aminek az volt az alapelve, hogy nevelni kell a gyereket, ki lehet belőle hozni a jót. Nem nagyon sikerült. Legalábbis – ha a magam példáját nézem –, belőlem egy tanár se tudta kihozni a jót, mert nem volt bennem jó. Lehet, hogy ti mások voltatok – nem tudom –, de azt tudom, hogy belőlem egy pedagógus sem tudta kihozni a jót, de a rosszat annál inkább! Ezért a nevelésnek lehet az egyik alapelve, hogy jobbá lenni, de a Bibliának az az alapelve, hogy mássá kell lenni.

Saul történetében, amikor Saul elindul a királyság útján, és felkenetik, „akkor az Úrnak Lelke reá fog szállani.” Nem azzal folytatódik, hogy jobb ember leszel, hanem azzal, hogy más emberré leszel. A Biblia nem javítani akar, hanem azt mondja, hogy ki kell cserélni. Amikor valakinek az autója totálkáros lesz, akkor azt mondják, hogy ezt nem lehet javítani, ehelyett újat kell venni! Amikor az ember a bűneset után totálkáros lett, már nem lehetett megjavíta-

ni. Isten azt mondta az Ószövetségben: „elveszem a kőszívet, és adok helyette hússzívet”, elveszem, és adok helyette, kicserélem. „Aki Krisztusban van, új teremtetés az.” Nem jobbá lett, hanem a Biblia szerint mássá lett.

Mit tesz az, aki jobbá akar tenni? Figyeljétek meg, az alapelv az, hogy büntetem, ha rosszat, jutalmazom, ha jót tesz! Isten pedig a törvény helyett a kegyelmet és az irgalmat kínálja nekünk, amely az ő örökkévaló szeretetéből táplálkozik.

A 8. fejezetben Pál apostol már a hívőkhöz beszél, mert azzal kezdi: „Nincs tehát semmi kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak, mert az élet lelkének törvénye megszabadított téged a bűn és a halál törvényétől.” Itt egy nagy vigasztalásra utal az apostol, mely a hívőknek szól. Miért fontos ez? Most a Sámuel második könyvét olvassuk, minden részben Dávid lelki életét. Több bibliaórán és istentiszteleten vettük már Dávid lelki életét, a tegnapi bibliaórán is azt mondtuk, hogy ez az ember lavírozgat a hit útján. Hol erre, hol arra bukik, hol így, hol úgy dönt. Nemrég olvastuk, először megkérdezi az Urat: miért van ez? Aztán a gibeonitákat kérdezi meg: mit csináljak veletek, hogy tudlak benneteket kiengesztelni? Az ember így lavíroz. Aztán dönt, ahogy dönt, cselekszik, ahogy cselekszik, él, ahogy él.

Pál apostol a 8. fejezetben meg akarja erősíteni a hívőket azért, hogy el ne bizonytalanodjanak, ha a múltjuk árnyékként követné is őket. Elbizonytalanodhatunk, testvérek, bármennyi bűn nehezedne is ránk, már Isten haragja elfordult rólunk. Ezért kezdi a 8. fejezetet ezzel az ujjongással: „nincs semmi kárhoztató ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak.” Akik hozzá tartoznak, akiket vérével megmosott, akiket megszabadított a bűn és a halál törvényétől, azok biztonságban vannak. A 8. fejezet fő mondanivalója: azért vannak biztonságban, mert a hívőkben Isten Lelke él és hat.

A felolvasott igeszakaszban végig arról beszél az apostol, hogy most már Lélek szerint járjatok! Miért? Mert az Isten Lelke lakik bennetek. „Akiben pedig nincs meg a Krisztus Lelke, az nem az övé.” Isten minden hívő gyermekének megígérte a Szentlelket.

Jóel próféta könyvében olvassuk: „Kitöltök az én Lelkemből minden testre.” Itt a minden testet úgy kell érteni, hogy a hívők közül mindenkire. Isten minden gyermekére. Az egész világon mindenkire nem tölthette ki, mert azt mondja az apostol, hogy akiben nincs meg a Krisztus Lelke, az nem az övé. A mindenkit nem érthetjük úgy, hogy minden egyes emberre. A Biblia nem támasztja alá, hogy minden egyes ember kapja Isten Lelkét. Mert akiben nincs meg a Krisztus Lelke, az nem az övé. Akiben pedig az Élet Lelke van, abban ez a Lélek az életet hordozza.

Hadd hozzak egy falusi példát a testvéreknek! Így tavasszal, amikor kotlós tyúkot ültettünk, 3-4 nap után a tojásokat meglámpáztuk, mert ha valamelyik tojás terméketlen volt, az ne legyen ott feleslegesen a kotlós alatt, akkor esetleg a többit nem tudja betakarni. Azt csináltam, hogy egy papírlapot összetekertem, a tojást odatettem a végéhez, és a fény felé fordítottam. Amelyik tojásban volt élet, növekedés, annak a tojásnak – attól függ hány napos volt –, egy része

már sötét volt. Amelyikben nem volt élet, az egészen átlátszó, világos volt. Azt már nyugodtan félre lehetett tenni, abból már nem lesz csirke. Így van az ember is. Akiben nincs meg az Isten Lelke, az nem az övé, nem hozzá tartozik. Akiben viszont az Isten Lelke van, abban a hívőben fog munkálkodni. Ezekben a versekben – amiket most olvastam –, jó meglátni azt, hogy az Isten Lelke hogyan munkálkodik a hívőben.

Összefoglalásképpen: úgy hat az Isten Lelke a hívőben, mint amikor az aszszonyok dagasztanak, és a tésztába beleteszik az élesztőt. Az egy idő után szépen megkeleszti az egész tésztát, mert belülről hat. A római levél ezzel foglalkozik, hogy Isten Szentlelke – amit ad az övéinek –, hogyan hat, hogyan dolgozik. Sokszor rejtetten, titkosan, de mivel Pál beszél egy másik igében a gyümölcsökről is, ezért azt mondjuk, hogy sokszor meg láthatóan munkálkodik az Isten Lelke. A Galata levélben beszél a Lélek gyümölcséről, és felsorolja. Így hat Isten Lelke.

Miben segít Isten Lelke a hívőben? A napokban rendeztük el a télire betárolt almákat. Május elején már minden almán van egy kis hiba. Némelyiknek már a fele rossz volt, és kiválogattuk, hogy melyiken van több és melyiken van kevesebb hiba. A római levél tulajdonképpen ezzel foglalkozik, hogy akiben az Isten Szentlelke munkálkodik, annak legyen az a jele, hogy egyre kevesebb lesz rajta a hiba. Egyre több lesz az ép cselekedet, az ép gondolat, az ép szolgálat, az ép hit, és egyre kevesebb a romlott rész. Éppen ezért, testvérek, azt mondhatjuk, hogy a Lélek áldásáról beszél nekünk a felolvasott igeszakasz. Ez az isteni Lélek vezérel, vezet.

Egy hasonlattal élve, majdnem olyan, mint az autóba beépített műszaki dolgok. A beépített computer vezérli az egész autó rendszerét. Ha elromlik a computer, akkor megáll, és nem fog elindulni. Milyen jó, hogy az Isten Lelke vezet bennünket!

Aztán azt mondja, hogy az Atyát megszólíthatóvá teszi, általa kiálltjuk: „Abbá, Atya!” Így tudjuk az Atyát megszólítani. Meg tudom szólítani az Istent általa. Akiben nincs meg az Isten Lelke, nem tudja megszólítani így Istent. Nem tud így leborulni előtte, hogy Atyám! Figyeljétek meg, hogy amikor Jézus kimondja ezt: Atyám! Mi minden van ebben benne, hogy Atyám! Erre tett bennünket készsé, az ilyen ember tud és akar is imádkozni, lehetősége is az imádság.

Aztán azt mondja, hogy a Lélek által fiú lettem. A fiúság Lelkét adja a Lélek, megbizonyítja azt, hogy én az Isten fia vagyok, Istenhez tartozom. Emlékeztetek, amikor a tékozló fiú hazajön, azt mondja, hogy „tégy olyanná engem, mint a te cselédeid közül egy”, csak olyanná, mint itt ezek a munkások! Az Atya megbizonyítja neki, hogy nem, mert te az én fiam vagy! Az Atya mindenki előtt vállalja a fiút, a gyermekét. Jön büdösen, a régi ruhájában, a disznók mellől, és az Atya azt mondja, hogy „ez az én fiam.” Ez bennünket arra kötelez, hogy azt mondjuk: ez az én Atyám! Ha engem az Isten vállal, fordítva is igaz legyen, hogy én meg vállaljam a Lélek által ezt az Istent! Isten gyermeke lettem, nem rabszolga, hanem fiú, örökös!

„Ha pedig gyermekek, örökösök is: örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak”. Az örökség mindig olyan, hogy majd egyszer. Csodálatos volt, amikor ezen elkezdtem gondolkodni, hogy lám az Isten Szentleke nem csak arról bizonyít meg engem, hogy a múlt el van rendezve, hanem arról is, hogy a jövő biztosítva van, mert az örökség majd egyszer az enyém lesz! Tehát nem csak arról biztosít, hogy a múlt el van rendezve, nincs semmi kárhoztató ítélet, a bűnöm miatt nem megyek az Isten ítélőszéke elé kárhoztató ítéletre. Viszont Isten Szentleke nemcsak ezt rendezte el, nem csak a múltat rendezi el, hanem biztosítja a jövőt is a számunkra.

Aztán azt mondja: bizonytságot tesz a mi lelkünkkel együtt a Lélek, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. Nem nagyképűség ez, hogy én az Isten gyermeke vagyok, ha ezt valahol kimondjuk, valljuk, vállaljuk? Testvérek, nem, mert a Lélek bizonytságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy valóban az Isten gyermeke vagyok, bizonyosságom van. A Heidelbergi Káté első kérdésében – emlékeztek talán –, mi az a három nagy ajándék, amit a hívő kapott? Az első a bizonyosság, hogy az övé vagyok, Jézus Krisztus tulajdona. A második és a harmadik arra a bizonyosságra utal, hogy Szentleke által engem az örök élet felől biztosít.

Elmondtam már azt a példát, hogy egy szabolcsi faluban – ahol az evangélium hirdettetett, és az ébredés idején volt megmozdulás –, megkérdeztek tízezer embert azon a környéken, és kettő mondta azt a tízezerből, hogy neki van örök élete. A többiek ilyen válaszokat adtak: nem lehet azt tudni, majd eldönti a jóisten, majd kiderül a halálunkkor. Nem is folytatom tovább, mit mondhattak, elég lehetett szegény missziósoknak ennyi hitetlenséget végighallgatni, de legalább kettő azt mondta a tízezerből, hogy „örök életem van, Szentleke által az örök élet felől biztosít.”

Pál így mondja: „Sem fejedelemség, sem jelenvalóság, sem magasság, sem mélység nem szakíthat el az Isten szeretetétől.” A Szentlélek bizonyossá tesz, hogy őbenne vagyok, nem tesz bizonytalanná. Ha bizonytalanná tenne valakit a Szentlélek, akkor ő állandóan ezzel foglalkozna. Vannak, akik tényleg állandóan ezzel foglalkoznak, hogy üdvözülök-e vagy nem; kiestem-e a kegyelemből vagy nem; Isten valóban megbocsátott-e nekem vagy nem? Figyeljétek meg, hogy minden bűnelkövetés, bukás után, az ördög nagyon szereti azt, hogy elbizonytalanítsa: te vagy az Isten gyermeke?

A Lélek azt mondja: valóban Isten gyermekei vagyunk. A mi lelkünkkel együtt bizonytságot tesz a Lélek, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk azért, mert megbocsátott, és igazzá nyilvánított engem a Krisztusban. A római levélnek ez a központi gondolata, hogy a hívők Krisztusban igazzá vannak nyilvánítva. Isten úgy néz rám, mintha soha semmi bűnt nem követtem volna el. Sőt, mintha mindenben olyan engedelmes lettem volna, mint amilyen Krisztus! Az ilyen emberről mondja a római levél, hogy nem tartozunk a testnek többet, nem vagyunk adósai, nem kell törleszteni. Az ilyen ember nem kiéli magát, hanem megtagadja magát. Nem kibontakoztatja magát, hanem követi az Úr Jézus Krisztust, és azt mondja: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?”

Adja az Úr, testvérek, hogy ez a Lélek munkáljon bennünk! Ez a Lélek munkálta bennünk az életet, soha ne feledjük el! A római levél 8. fejezetében pedig, amikor a megszentelődésről beszél az apostol, azt akarja elénk tárni, hogy ezt az életet bontakoztassa ki, hogy ez az új élet kibontakozhasson a hívő életünkben, hogy ne visszafelé menjünk, hanem előre!

Amikor hegyoldalon megyünk, nagyon könnyű visszacsúszni. Milyen nehéz felfelé kapaszkodni, felfelé menni! Amikor felérünk a csúcsra, és onnan a kilátás elénk tárul, akkor azt mondjuk, hogy megérte. A római levél erről szól, hogy Isten kegyelme visz engem fel a Golgotára, Krisztushoz, ahol megértem, hogy mi történt a bűneimmel, hogyan nyertem bocsánatot, és onnan tárul elém az egész mennyei világ panorámája. Amiben lehet gyönyörködni, és amire azt mondjuk, hogy megérte. A sok harc, a küzdelem, a hit harca, az a nemes harc, amit Pál is harcolt, meg harcolunk sokan, de azt mondjuk majd, hogy igen, megérte, mert volt egy hűséges segítségem. Ezért olvastam mellé a 26. verset: „a Lélek segít a mi erőtlenségünkön.”

Eszembe jutott, hogy amikor az előbb említett hegyoldalba másztunk fel, az csak úgy lehetett, hogy mellettünk volt valaki, aki tudott biztatni. Nem hagyjuk abba, megyünk tovább! Vagy ha volt olyan fizikai munka, amit inkább abbahagytunk volna, kellett a biztatás: csináljuk meg! Te abbahagynád, te esetleg feladnád, de az Isten Lelke bátorít.

Ezt kértük, hogy „Isten élő lelke, jöjj”, hogy hagyjam el a bűnök útjait, hogy hadd lehessenek szent, hogy győzedelmet adj, és hogy majd mennybe fölragadj! Hogy ott táruljon elénk Isten szerelmének legnagyobb bizonyítéka és panorámája, a bárány Jézus Krisztus, hogy láthatjuk őt, neve pedig a homlokunkon lesz! Adja az Úr, hogy ez a Lélek munkálja bennünk mindezt, testvérek, és Isten Szentlelke segítsen a hit útján előre bennünket.

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, nem csak azt valljuk meg az énekekben, hogy „mily sok próba és sok küzdelem a hívők sorsa szüntelen”, hanem azt is megvallhatjuk, hogy te vagy a mi áldott segítőnk.

Köszönjük, hogy nem hagysz magunkra bennünket az új életben sem. Nem csak újjászülsz bennünket élő reménységre, hanem táplálsz, vezetsz, erősítesz. Lelki kondíciónk mindig belőled fakad és benned van Urunk. Kérünk téged, hogy ne bizonytalanodjunk el soha, ha valóban hozzád tartozunk, ha valóban bizonyossá tett a Lélek afelől, hogy bűneink meg vannak bocsátva!

Engedd meg, hogy ne azon rágódjunk, hogy mi az, ami még ott maradt, hanem boldogan nézzünk a Golgota keresztyére, ahova felszegezted a mi adóslelvünket, és eltörölted álnokságainkat és vétkeinket!

Kérünk, hogy maradj velünk az éjszakában is, a holnapi napon is! Hadd imádkozzunk hozzád most is Ukrajnáért, Kárpátaljáért, hadd könyörögjünk hozzád békéért, Urunk! Add meg, hogy az ottani emberek ne féljenek, ne rettegjenek, de kérünk Téged, hogy sokak életében fordítsd ezt is jóra, úgy, hogy kezd-

jenek el téged követni és Benned hinni! A félelem is hajtsa hozzád, Urunk, az embereket!

Bocsásd meg, hogy amikor a nagy jólétben gőgösen, elbizakodottan élnek sokan, gondolván, hogy békében vannak, és nem tudják, hogy hogyan szakad majd rájuk az ítélet, hogyan akarnának majd menekülni az élő Isten haragja elől, mert egész életükben menekültek az élő Isten kegyelme elől!

Köszönjük, Urunk, ha Szentlelked által így munkálkods bennünk, ha megszólíthatunk, hogy örökösök vagyunk, Krisztusban minden a mienk, mi pedig Krisztuséi, Krisztus pedig az Istené. Légy áldott ezért, Urunk!

Köszönjük, hogy megsegítetted az érettségizőket a gyülekezetünkéből is. Kérünk azokért, akik még vizsgázni fognak a holnapi napon, jövő héten vagy felvételit írnak. Kérünk, hogy te készítsd őket a szóbelire is, és a vizsgaidőszak elején te légy azokkal is, akik már egyetemen vizsgáznak! Kérünk téged, hogy hordozz bennünket, betegeinket, a gyászolókat, az elfáradtakat, és továbbra is te légy a mi oltalmunk és erősségünk!

Ámen.

373. ének

1. Jövel, teremtető Szentlélek, És híveiddel légy vélek,
Szent ajándékid dal szívek Újuljon és teljesedjék.
2. Hathomos Vigasztalónak És Isten ajándékának,
Avagy hét ajándékúnak, Isten jobb keze ujjának;
3. Mondatol élő kútfőnek, Tűznek és lelki kenetnek,
Atyának ígéretinek És az igaz szeretetnek.
4. Gerjessz világot elménkben, Önts szeretetet szívünkben,
Erősíts minket hitünkben És nagy erőtlenségünkben.
5. Adj nekünk teljes örömet, Idvességhezó kegyelmet;
Köztünk minden gyűlölséget Ronts el, és adj egyességet.
6. Távoztasd ellenséginket, És add meg békességünket;
Mindenkor vezérelj minket, Utálhassuk bűneinket.
7. Adjad ismernünk az Atyát, És az ő egyszülött Fiát,
És hinnünk, hogy mindkettőtől Szentül származol, vég nélkül.
8. Dicsőség az egy Istennek, Atya, Fiú, Szentléleknek;
Kedves ajándéka ennek Lakjék szívében mindennek.